

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Barabás L.*

Cím: *Félmillios és százezres partikat közvetít Kispesten egy varrónő*

Forrás: *Déli Hírlap*

Bp.

1918. IX. 29.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy *347.621.7*

Hely

Idő *"1918"*

Személy

Helvszám

Félmillios és százezres partikat közvetít Kispesten egy varrónő

„Sok a fóka és kevés az eszkimó”

(A Déli Hírlap tudósítójától.) Valamelyik reggeli lapban a minap hirdetést olvastam, amelyben egy fiatal leány közli, hogy ötszázezer korona hozománynyal férjhez szeretne menni jobb családból származó fiatalemberhez. Bővebbet — mondta a hirdetés — Kardos Mariskánál lehet megtudni Kispesten, a Dugonics-utca 6. számú házában. Jobb családomra való különös tekintettel elhatároztam, hogy megnézem azt a Kardos-menvecskét, aki fél millió partikat tart raktáron. Azok kedvéért, akik véletlenül még nem voltak Kispesten a Dugonics-utcában, közlöm, hogy a Rókusztól induló helyiérdekű sárga villamossal kell odautazni, a Határ-utnál kell le szállni és onnan a második utcába kell menni, a harmadik földszintes házba. A lakók névjegyzékében Kardos Mariska mint varrónő szerepel, aki a 4. számú lakásban lakik. A küszöbön mogorva kinézésű kutva fekszik keresztben, dühösen morogni kezd és ha nem jön segítségemre Kardos Mariska, még talán meg is harap. Mariska azonban szépen megismogatta házőrzője fejét, mire nyugodtan állapítottam meg a kutvát és a küszöbön és bent találtam magam a varrónő egvet-

len, de tiszta szobájában, ahol a közvetkező párbeszéd fejlődött ki közöttünk:

— Szerényi bankhivatalnok vagyok, — mondtam — őszintén szólva a háboruban nem akartam nőszülni, mert tetszik tudni, olyan nehéz a berendezkedés és pelenkát sem lehet kapni, ha majd gyerek lesz. De a hirdetés nagyon csábító volt.

— Ön bankhivatalnok? — kérdezte. A bankhivatalnokokat általában szeretik. Nyugodt, rendes állás és ha van protekciója, van jövő. Protekció pedig van.

— Jó család?

— Hogy jó-e? Elég annyit mondanom: Miniszteriumi ember, méltóságos ur.

— És a leány?

— Nagyon csinos, széke, kicsit alacsonyabb, mint Ön és nagyon művelt. Kitűnően zongorázik.

— És a félmillió?

— Félmillió! De mennyire félmillió. Sőt, ha megtetszik nekik, lehet még több is!

— Na, több nem kell. De félek, hogy talán nagyon előkelőek.

— Az nem baj. A nő mindig magához emeli a férfit.

— Hát nem bánom, emeljen. (Módon.) Mondja kérem, hol lehetne önagságával megismerkedni?

— Ja, az nem megy olyan könnyen. Előbb küldje be nekem a fényképet, a személyi adatait, azután informálódunk és az eredményről majd értesítjük.

— És akkor én felmehetek hozzájuk?

— Dehogy! Előbb valami megbeszélteni helyen kell találkozni. És ha Ön meg tetszik, akkor nyélbe ütjük a dolgot. Ha nem, akkor majd nézünk mást.

— Hát van más is?

— Ojjé, de mennyit! Csak férfi lenne annyit. Kérem, van nekem most annyi dugardag partim, amennyit csak akarok. Csak ember lenne hozzá. De most úgy állunk, hogy sok a fóka és kevés az eszkimó. Kérem, itt van a Rákóczi-uton egy nagykereskedő leánya, annak háromszázezer van. De ezt önnek nem is ajánlom. Megmondom őszintén, nem szép. Nem mondom, hogy testi hibája van, mert olyannal nem is foglalkozom, de nem szép. Van itt kérem egy másik nagykereskedő, kétszázezerrel, az nem volna rossz. És vidéken van egész csomó. Holnap utazom éppen Szabadkára. Ott is van egy negyed millió. Szép, leány, egészséges, jól nevelt.

— (Csodálkozva.) Milyen nagy összeköttetései vannak! Talán varr ezeken a helyeken?

— Dehogy! Nem vagyok én varrónő, viszont nem irhatom ki, hogy házasságközvetítő vagyok, az elriasztja az embereket. Összeköttetéseimet úgy szereztem, hogy egyik helyről ajánltak a másikhoz.

— És jól megy az üzlet?

— Nem nagyon. Hiszen minden olyan drága. Békében egy percenttel dolgoztam.

— Mi az, hogy egy percenttel?

— A hozomány egy percentjét kaptam. Most azonban kénytelen voltam felemelni az egy percentet két percentre. Fizetendő pontosan az esküvő napján. A férfi kötelezvénnyel, esetleg váltót ad az összegről. A lejárát pedig az esküvő napja.

— Oh, az nem játszik szerepet. Hát kérem, egyelőre próbáljuk meg a félmilliósnál. Volt már a hirdetésre sok jelentkező?

— Csak egy főhadnagy volt itt, szép, elegáns ember. Civilben jogszigorló.

— (Dadogva): Talán szabadna ő nagysága fényképét látnom?

— Hová gondol? Én nem dolgozom fényképekkel!

— Az enyémet az előbb kérte, pedig úgy mondják, hogy férfinél nem fontos a szépség.

— (Anyásan): Az nem is fontos. Az illető ne legyen lump, se kártyás, se lányos, se dohányos.

— (Szívrozva): Én egyik sem vagyok.

— Melyik banknál van kegyed?

— A városinál, a Gizella-téren.

— (*Feláll.*) Hát majd küldje be, kedves Szerényi ur, a fényképét és a fontos adatait és az *előzetes költségekre mondjuk husz koronát.*

— Még csak egyet kérdeznék. Ha olyan előkelők azok és ha a leány is olyan csinos, miért van szükségük Önre?

— *Mert most nem olyan könnyű férfit találni, mint hiszik* és a leány azonkívül nagyon finnyás. A multkor is jelentkezett egy miniszteri tisztviselő. Az nem tetszett neki. Pedig finom ur-ember volt, nagyon jó keresztény családból. Még sem kellett neki.

— (*Kalapomat véve és mosolyogva.*) Hát majd én.

— (*Biztatóan.*) Na, majd meglátjuk. Sietve távoztam a félmilliós párti előszobából, miközben a kutya még dühösebben morgott rám. Ugy látszik, megérezte, hogy már régóta nős vagyok.

Barabás Loránd